

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Θ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 21 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1931

ΑΡΙΘ. 8

ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΒΑΤΙΚΑΝΟΝ

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἐκ τῆς ἀπροόπτου ἐμφανίσεως ἐν Ἀθήναις παπικοῦ Δελεγάτου ἀναγραφέντων ἐν τῷ ἡμερησίῳ τύπῳ, σκόπιμον κρίνομεν νὰ δημοσιεύσωμεν τὴν κατωτέρω ἀνέκδοτον καὶ σπουδαιοτάτην Πράξιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἔτους 1875, καθ' ἣν ὁλος αὐθαιρέτως ἐγκαθιδρύθη ἐν Ἀθήναις λατινὸς Ἀρχιεπίσκοπος :

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ Ι'

Πρᾶξις 25

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Νοεμβρ. 1875

Συνελθόντος σήμερον εἰς συνεδρίαν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἐν τῇ ὀρισμένη αἰθούσῃ τοῦ καταστήματος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, ἀνεγνώσθη ἡ ἀπὸ 21 τοῦ λήγοντος ἔκθεσις τοῦ Κου Ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κλπ. περὶ τοῦ νεωσαί διορισθέντος ὑπὸ τοῦ Πάπα Ρώμης Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ἔχουσα ὡς ἐξῆς: «Δι' ἐγγράφου του, 27 τοῦ παρελθόντος μηνὸς καὶ ὑπ' ἀριθ. 8808 ὁ Συνάδελφός μου Κοσ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργός διεβίβασέ μοι τὴν πρὸς τὴν Α. Μεγαλειότητα τὸν Βασιλέα ἐπιστολὴν τοῦ Μακαριωτάτου Πάπα Ρώμης Πίου Θ' 24 Ἰουλίου ἔ. ἔ. δι' ἣς ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης ἀναγγέλλουσα ἀπλῶς ὅτι διὰ τὴν πνευματικὴν οἰκοδομὴν τῶν ἐν Ἀθήναις Χριστιανῶν τοῦ δυτικοῦ δόγματος δεόν ἐκρινεν, ἵνα τὸν τέως Τήνον καὶ Μυκόνου Σ. Ἐπίσκοπον Κον Ἰωάννην Μαραγκόν, τὸν καὶ συνάμα ἐπιφορτισμένον μὲ τὰ ἐπισκοπικὰ καθήκοντα εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη τοῦ Βασιλείου, ἐνθα δὲν ὑπάρχουσι ἄλλοι τῆς αὐτῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας Ἐπίσκοποι, ἀπολύσῃ μὲν ἀπὸ τῶν καθηκόντων τῆς ἐπισκοπικῆς ἐκείνης θέσεως, καταστήσῃ δ' αὐτὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῶν Λατίνων ἐν τῇ λαμπρῇ πόλει τῶν Ἀθηνῶν. Περὶ τῶν οὕτω δὲ τῇ Α. Μακαριότητι δοξάντων, πληροφοροῦσα τὴν Α. Μεγαλειότητα, τὸν Βασιλέα ἡμῶν, παρακαλεῖ αὐτὸν νὰ διασώσῃ τὴν ἐαυτοῦ ἀγαθὴν διάθεσιν, εὐνοίαν καὶ σπουδὴν εἰς τὸν μνησθέντα Ἀρχιεπίσκοπον κλπ.

Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ταύτης τῆς πρὸς τὴν Α. Μεγαλειότητα Ἐπιστολῆς τοῦ Ῥωμαίου Ποντίφικος

(ἦν ὁ μνησθεὶς συνάδελφός μου μοὶ διεβίβασε μὲ τὴν παρατήρησιν νὰ προβῶ εἰς τὴν ἐπ' αὐτῆς περιειτέρω ἐνέργειαν) ὀρμηθεὶς, ἀνεδίφησα τὰ ἀρχεῖα τοῦ ὑπὸ τὴν ἐμὴν διεύθυνσιν Ὑπουργείου καὶ εὔρον

α) ὅτι ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως μέχρι τῆς ἰδρύσεως τῆς Βασιλείας ἐν Ἑλλάδι, εὐρέθησαν κατέχοντες Ἐπισκοπικὰς Ἐδρας ἀρχιερεῖς τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας τέσσαρες, ἐν Σύρῳ, ἐν Τήνῳ, ἐν Νάξῳ καὶ ἐν Θήρῳ. Ἐν ἀποβιώσει δὲ τινος τούτων ὁ Πάπας Ρώμης ἀνεπλήρου τὴν κενωθείσαν θέσιν δι' ἐγκαταστάσεως ἐιέρου

β) ὅτι πρῶτην φορὰν, μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Ἀβασιλέως Ὁθωνος, ὁ τότε Ρώμης Πάπας Γρηγόριος ις' ἀπήντησεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Βασιλέα ἐκεῖνον, 24 Αὐγούστου 1834, δι' ἣς ἐξητήσατο ἵνα ὁ ἐν Σύρῳ Ἐπίσκοπος Ἀλωύσιος Μαρία Βλάχης ἀναγνωρισθῆ Δελεγάτος Ἀποστολικὸς «imper à Nobis (αὐτὸς ἔγραψε) delectum Delegati Apostolici titulo auctoritate instruximus ideī demandantes negotii, ut disperios variis in locis Catholicos, qui in jurisdictione non sunt trium Morum Episcoporum, vigilantia sua regat, curaque pastoralia.

Ἐπὶ ταύτῃ δὲ τῇ αἰτήσῃ ἡ Κυβερνησις ἀνεγνώρισεν τὸν συσταθέντα Ἐπίσκοπον Σύρου οὐχὶ ὡς Δελεγάτον, Delegatus (τίτλον μετέχοντα διπλωματικῆς ἐνεργείας), ἀλλ' ὡς ἐπιφορτισμένον μὲ ἐπισκοπικὰ καθήκοντα εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα τοῦ Κράτους, ἐνθα δὲν ὑπάρχουσι ἄλλοι τῆς αὐτῆς (τῆς Δυτικῆς) Ἐκκλησίας Ἐπίσκοποι».

Τοῦ πρὸς τοῦτο ἐκδοθέντος τῇ 5)17 Μαΐου 1838 Βασιλικῷ Διατάγματι περίληψις ἀκριβῆς ἐδημοσιεύθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 22 (σελ. 116) τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τοῦ ἔτους ἐκεῖνου εἰς γνῶσιν ἀπασῶν τῶν ἐν τῷ Βασιλείῳ Ἀρχῶν.

γ) Ὅτι ἀποβίωσαντος τοῦ μνησθέντος Ἀλωύσιου Μαρίας Βλάχης, ὁ αὐτὸς Πάπας Γρηγόριος ις' διὰ διπλώματος 21 Μαρτίου 1843 εἶχε καταστήσει διάδοχον ἐκεῖνου τὸν τέως βοηθὸν του Ἰωσήφ Μαρ'α Ἀλβέρτην «tum quod Episcopatum tum quod Apostolicam Delegationem pro negotiis Reli-

» gionis in Regno Grecia auctoritate Aposto-
 » lica hisce litteris eligimus, constituimus et de-
 » putamus». Ἀλλὰ καὶ τοῦτον ἡ Κυβέρνησις ἀνε-
 γνώρισεν ἀπλῶς ὡς «ἐπιφορισμένον με ἐπισκοπικὰ
 καθήκοντα, ἀπαραιλλάτως, ὡς εἶχεν ἀναγνωρίσει καὶ
 τὸν προκάτοχόν του. Τοῦ πρὸς τοῦτο δὲ δεδοθέντος
 τῆ 20 Ἀπριλίου 1853 Βασιλικῆ Διατάγματος περί-
 ληψις ἀκριβῆς ἐδημοσιεύθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 15
 (σελ. 54) τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τοῦ
 ἔτους ἐκείνου, εἰδοποιηθεῖσων συνάμα καὶ ἀσασῶν
 τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν.

δ) Ὅτι ἀποβώσαντος τοῦ ἐν Τήνῳ Ἐπισκόπου
 Κου Ζαλώνη, ὁ Πάπας Πίος Θ' διὰ Βούλλας ἡ δι-
 πλώματος κατέστησε διάδοχον ἐκείνου τὸν Κου Ἰω-
 ἀννήν Μαραγκόν, ὁ ὁποῖος δι' ἀναφορᾶς του 11)23
 Μαΐου 1874 ἐξητήσατο νὰ ἀναγνωρισθῆ κατὰ Νόμον
 ὅπως ἔχη τὴν ἄδειαν τοῦ ἐλευθέρως ἐνεργεῖν (exco-
 quatur). Ἡ αἰτήσις του ἐγένετο δεκτὴ καὶ ἀνεγνω-
 ρίσθη ὡς Ἐπίσκοπος τῶν ἐν Τήνῳ καὶ Μυκσίῳ δυτι-
 κῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 16 Μαΐου π. ἔ. Βασιλικῆ Διατάγ-
 ματος, ὅπερ ἐδημοσιεύθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 24 (σελ.
 159) τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Μετὰ παρῆλθυσιν δύο περὶ του μηνῶν, αὐτὸς οὗτος ὁ
 Ἐπίσκοπος δι' ἀναφορᾶς ἀπὸ 2)14 Ἰουλίου υπέρβαλεν
 ἐπίσημον ἐτήρας ἐπὶ τῷ ὀνόματι του Παπικῆς Βούλ-
 λας—9 Ἰουνίου 1874—ἀντίγραφον, δι' ἧς ὁ τῆς Ρώ-
 μης Ἀρχιερεὺς κατέστησεν αὐτὸν «Delegatum Apo-
 stolicum» καὶ ἐξητήσατο τὴν ἀναγνώρισίν του, ἡ δὲ
 Κυβέρνησις διὰ τῶν ἀπὸ 13 Ἰουλίου π. ἔ. Βασιλικῆ
 διατάγματος, δημοσιευθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 32
 (σελ. 223) τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἀνε-
 γνώρισεν αὐτὸν ἐπίσης, οὐχὶ ὡς Δελεγάτον Ἀποστο-
 λικόν, ἀλλ' «ὡς ἐπιφορισμένον με τὰ ἐπισκοπικὰ
 » καθήκοντα εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη τοῦ Βασιλείου, εἰς
 » τὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχουσιν ἄλλοι τῆς αὐτῆς Δυτικῆς
 » Ἐκκλησίας Ἐπίσκοποι», εἰδοποιήθησαν δὲ περὶ
 τούτου καὶ ἄλλα αἱ Διοικητικαὶ Ἀρχαί.

Μετὰ τὴν ἐκθεσιν τῶν ἄχρι τοῦδε γεγονότων, ἐξηγ-
 μένων συνοπτικῶς ἐκ τῶν ἐν τοῖς χαρτοφυλακίοις
 τοῦ Ὑπουργείου ἀποκειμένων ἐπισήμων ἐγγράφων,
 ἐξεταστέον νῦν τὰ περὶ τῶν ἐν τῇ πρὸς τὴν Α. Με-
 γαλειότητα ἐπιστολῇ ἐκδηλουμένων ὑπὸ τοῦ τῆς
 Ρώμης Ἀρχιερέως Πίου Θ'. καθ' ἃ ὁ τῶς ἀνεγνω-
 ρισμένος ἐπίσκοπος τῶν ἐν τῇ Τήνῳ καὶ Μυκσίῳ δυ-
 τικῶν καὶ ἐπιφορισμένος με ἐπισκοπικὰ καθήκοντα
 εἰς τὰς πόλεις τοῦ Κράτους, ἐνθα δὲν ὑπάρχουσιν
 Ἐπίσκοποι τῶν δυτικῶν, ἀπολύεται μὲν τῆς Ἐπισκο-
 πικῆς θέσεως, ἡ ἄρι τοῦδε καταῖχε, προάγεται δὲ
 εἰς Ἀρχιεπίσκοπον ἰδίῳ ἐν Ἀθήναις (ἐνθα τοιοῦτος

Ἀρχιερεὺς δὲν προϋπήρχεν) «ἵνα δύναται σταθερῶς
 » καὶ μετὰ πλήρους κυρείας καὶ δικαιοδοσίας ὡς
 » Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Λατίνων ἐν ταύτῃ τῇ λαμπρῇ
 » πόλει ἐδρεύειν καὶ προσφόρως περὶ τῶν πνευματι-
 » κῶν χρειῶν τῶν αὐτόθι Καθολικῶν μαριμῶν».

Τὴν Παπικὴν ταύτην ἐπιστολὴν δὲν δύναται ἄλ-
 λως νὰ θεωρήσῃ ἢ ὡς αὐτόγραφον τοῦ Πάπα Πιττά-
 κων, τὸ ὁποῖον δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἐγκριθῆ ἢ γνωστο-
 ποιηθῆ πρὸ τοῦ ἐξετασθῆ.

Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸ καταστατικὸν τοῦ ὑπὸ τὴν ἐμὴν
 διαθήκην Ὑπουργείου, Διατάγμα 3)15 Ἀπριλίου
 1833, ἄρθρον 1 § γ' «ἡ ἐξέτασις ὄλων τῶν Διαταγ-
 » μάτων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν, πρὸ πάντων
 » δὲ τῶν αὐτογράφων, Βουλλῶν καὶ Πιπτακίων τοῦ
 » Πάπα Ῥώμης, πρὶν ἢ γνωστοποιηθῶσιν, ἢ Γραμ-
 » ματεῖα ὀφείλει νὰ ζητήσῃ τὴν περὶ τῆς γνωστοποι-
 » ἴσεως ἄδειαν ἀπὸ τὸν Βασιλέα» διὰ τοῦτο ἀπέλα
 νὰ προκαλέσω παρὰ τῆς Α. Μεγαλειότητος τὴν ἄδειαν
 περὶ (ἀναγνωρίσεως) τοῦ Κου Ἰω. Μαραγκοῦ ὡς
 Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ἣν ἐπζητεῖ ὁ Μακαριώ-
 τας Πάπας, τὴν δὲ ἀποχὴν μου στηρίζω καὶ εἰς τὸν
 ἐξῆς λόγον.

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ μνησθέντος καταστατικῆ
 εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ἐπι τῶν Ἐκκλησιαστικῶν
 Ὑπουργείου ἀνήκουσιν ἄρθρον 1 § α' «Αἱ τῶν
 » διαφόρων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἄλλων
 » θρησκευτικῶν κοινοτήτων πολιτικαὶ καὶ ἀστικά
 » σχέσεις καὶ ἡ ἀκριβῆς τῶν ἐπὶ τούτοις διατεταγμένων
 » νόμων διατήρησις» καὶ § ε' «Τὰ ἡγεμονικὰ δίκαια
 » ὡς πρὸς τὸν διορισμὸν εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικά
 » Ὑπουργήματα».

Ἐν τῶν διατάξεων τούτων ἐξάγεται, κατ' ἐμέ, ἀδι-
 στάτως, ὅτι ἡ Α. Μακαριότης ὁ Πάπας Ῥώμης,
 τότε μόνον ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ εἰδικῶς ἐπίσκο-
 πον ἐντός τοῦ Κράτους εἰς πόλιν ἐνθα δὲν ὑπῆρχε
 πρότερον τοιοῦτος, ὅποτεν προηγείτο μεταξὺ τῆς
 Παπικῆς Ἀδελφῆς καὶ τῆς Βασιλευμένης Ἑλλάδος ἡ
 περὶ τοιούτων Ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων σύμβασις
 ἀμοιβαιότητος, παρέχουσα δικαιώματα εἰς ἕκαστον
 τῶν συνομολογησάντων Κρατῶν. Ἐὰν ἡ Μακαριό-
 τας του φρονῶν (ὡς φαίνεται φρονοῦσα) τὴν Ἰερα-
 ρικὴν τῆς ἐξουσίας ἐλευθέραν εἰς τὸ νὰ καθιστᾷ κατ'
 ἰδίαν γνώμην καὶ βούλησιν καὶ ἀποστέλλῃ ἐπισκόπου
 in partibus infidelium (κατὰ τὴν γλῶσσαν τῆς Ἀδ-
 λφῆς ἐκείνης) εἰ καλύσει αὐτὴν νὰ πέμψῃ ἀρχιερεῖς
 καὶ εἰς Ναύπλιον καὶ εἰς Πάτρας καὶ εἰς Μεσολό-
 γιον καὶ εἰς Λαμίαν καὶ εἰς τὰς ἄλλας πρωτευούσας
 τῶν τοῦ Κράτους νομῶν, προφάσει πνευματικῆς δι-
 θεν οἰκοδομῆς ἐνός ἢ πλείονων ἀτόμων πρεσβυόν

των τὸ δυτικὸν δόγμα καὶ τούτων ἴσως οὐχὶ ὀριστικῶς ἀποκαθισταμένων εἰς τὰς μνησθείσας πόλεις ;

Ἐκ τῶν σκέψεων τούτων ὁρμώμενος, ὑποβάλλω εἰς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον γνώμην νὰ μὴ γίνῃ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως δεκτὴ ἢ πρὸς τὴν Α. Μεγαλειότητα τὸν Βασιλέα ἀπευθυνθεῖσα παρὰ τοῦ Πάπα Ρώμης αἰτήσις περὶ ἐγκαταστάσεως Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ὅτι μὴ ὑπαρχούσης μεταξὺ τῆς Μακαριότητός του καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως συμβάσεώς τινος (κογκορδάτου) ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων.

Ὅδε τὸν λόγον καταλύων, ἐπιφέρω ὅτι ἂν τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον ἀποδέχεται τὴν ἦν ἐξέφρασα γνώμην, πᾶσα ἐπὶ τῆς προκειμένης αἰτήσεως τοῦ Πάπα Ρώμης περαιτέρω ἐνέργεια διαφεύγει ὅλως τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπουργείου, ἀνῆκει δὲ εἰς τὴν τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν § α'. β'. 5 τοῦ 3 ἄρθρου τοῦ οἰκείου Καταστατικοῦ 3)15 Ἀπριλίου 1833 καὶ ἰδίως μάλιστα τὴν § ε' τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου «Κρατὶ τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ Βασιλέως μεταξὺ τῆς Παπικῆς Αὐλῆς ἢ τῶν ἀρχῶν καὶ Πρακτόρων αὐτῆς καὶ τοῦ Καθολικοῦ Ἱερατείου τοῦ τόπου».

Τὸ Συμβούλιον μετὰ τὴν δέουσαν συζήτησιν ἀποδεχθὲν ὡς ὀρθὴν καὶ βᾶσιμον τὴν ἐπιτεθειμένην ἐπὶ τοῦ προκειμένου γνώμην ὑπὸ τοῦ Κυρ. Ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κλπ. ἀπεφάνθη ἵνα παραπεμθῇ ἢ ἐκθεσις αὕτη μετὰ τῶν συνημμένων σχετικῶν πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Κυρ. Ὑπουργόν, ἵνα ἐνεργήσῃ κατ' αὐτὴν τὰ προσήκοντα.

Τὸ Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος	Τὰ μέλη
Α. Κουμουνδοῦρος	Σ. Σωτηρόπουλος
	Ἰω. Παπαζαφειρόπουλος
	Α. Αὐγερινός
	Κ. Καραϊσκάκης
	Α. Κοντόσταυλος

Εἰσηγητὴς τῆς προτάσεως ὅπως μὴ γίνῃ δεκτὸς ὁ ἀδελφότητος ὑπὸ τοῦ Πάπα Ρώμης διορισθεὶς λατῖνος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ὑπῆρξεν ὁ τότε Ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Γ. Μίλησις, τοῦ ὁποῦ οὕτως ἐλλείπει ἢ ὑπογραφή, ἀφαιρέσεως κενῆς θέσεως ἐν τῷ κώδικι τῶν πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου. Ἴνα δὲ διασαφήσωμεν τὴν ἀνωτέρω ὑπὸ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ληφθεῖσαν ὀρθὴν ἀπόφασιν σημειοῦμεν τὰ ἑξῆς :

Ἀναμφιβόλως ἡ λατινικὴ Ἐκκλησία ἐν Ἑλλάδι, κατὰ τοὺς κειμένους νόμους καὶ τὰς διεθνεῖς συμβάσεις, δέον νὰ διατελῇ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως. Τὰ ἀπὸ 3)15 Ἀπριλίου 1833 Νομ. Διατάγματα τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος περὶ σχη-

ματισμοῦ καὶ ἀρμοδιότητος τῶν Ὑπουργείων Ἐξωτερικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν ἐπιβάλλουσι τὴν ἐποπτείαν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τῶν λειτουργῶν τῆς λατινικῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ τὰ ἄρθρα 3-5 τοῦ περὶ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν Διατάγματος, χρέος αὐτοῦ εἶναι «νὰ φροντίξῃ καὶ παραλαμβύῃ ἀπὸ τὴν Αὐλὴν τοῦ Πάπα ὅσα: οἱ καθολικοῦ δόγματος ὑπῆκοσι τῆς Ἑλλάδος ἤθελον ζητήσῃ ἐκκλησιαστικὰς ἀδείας καὶ νὰ κρατῇ τὴν ἀλληλογραφίαν μεταξὺ τῆς παπικῆς Αὐλῆς, τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν πρακτόρων αὐτῆς καὶ τοῦ καθολικοῦ ἱερατείου τοῦ τόπου».

Τὰ δὲ ἄρθρον τοῦ Διατάγματος τοῦ Ὑπουργείου ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα αὐτοῦ ἀνατίθησι «α) τὰς τῶν διαφόρων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἄλλων θρησκευτικῶν Κοινοτήτων πολιτικὰς καὶ ἄστικὰς σχέσεις καὶ τὴν ἀκριβῆ τῶν ἐπὶ τούτῳ τεταγμένων νόμων τήρησιν... γ) τὴν ἐξέτασιν ὅλων τῶν διαταγμάτων τῶν ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν, πρὸ πάντων δὲ τῶν αὐτογράφων βουλλῶν καὶ πιπτακίων τοῦ Πάπα Ρώμης πρὶν γνωστοποιηθῶσι, ζητουμένης πρὸς τοῦτο ἀδείας ἀπὸ τὸν Βασιλέα... η) τὰ ἡγεμονικὰ δίκαια ὡς πρὸς τὸν διορισμὸν εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ ὑπουργήματα... θ) τὰς ἀδείας συστάσεως θρησκευτικῶν ἐταιρειῶν καὶ καταστημάτων καὶ καθαιρέσεως αὐτῶν, ἂν ὑπάρχωσιν εὐλογοφανεῖς εἰς τοῦτο αἰτίαι». Εἶναι σαφέσταται αἱ διατάξεις αὗται περὶ τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπιθέσεως τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τῆς λατινικῆς Ἐκκλησίας ἐν Ἑλλάδι. Κατὰ δὲ τὰς διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ Νόμου (ἄρθρ. 194 ἐξ.) ἡ λατινικὴ Ἐκκλησία ἐν Ἑλλάδι ἀπολαύει μὲν προστασίας, ἀλλ' ὑπόκειται καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς Κυβερνήσεως. Ὑπὸ τοιαύτην ἐπιτήρησιν ὑπόκεινται καὶ τὰ εὐαγγῆ καὶ ἐκπαιδευτικὰ καθιδρύματα αὐτῆς. Ἀμφισβητεῖται μόνον ἡ ἄστικὴ ἰκανότης τῶν λατίνων Ἐπισκόπων ἐν Ἑλλάδι καὶ τῆς λατινικῆς ἐν αὐτῇ Ἐκκλησίας ὡς συνόλου, ὡσαύτως ἀμφισβητεῖται τὸ δικαίωμα νομικῆς προσωπικότητος τῶν ὁπαδῶν τοῦ λατινικοῦ δόγματος. Ὅτι ὁμοῦς ἀναγνωρίζεται ἡ νομικὴ προσωπικότης τῶν λατινικῶν ἱδρυμάτων καταφαίνεται ἐκ τοῦ γ'. πρωτοκόλλου ἀπὸ 3 Φεβρουαρίου 1830 τῆς ἐν Λονδίῳ Συνδιασκέψεως περὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων. Δι' αὐτοῦ συνωμολογήθη ὅπως ἡ Γαλλία περαιτηθῇ τοῦ προνομίου τῆς προστασίας τῶν τῶς ὑπὸ τὴν τουρκικὴν ἐξουσίαν τελούντων λατίνων καὶ ἐμπιστευθῇ αὐτὴν εἰς τὸν μέλλοντα Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅπως ἡ λατινικὴ Ἐκκλησία ἀπολαύῃ ἐν τῷ νέῳ Κράτει τῆς ἐλευθέρως ἀσκήσεως τῆς λατρείας, παραμείνωσιν ἠγγυημένοι αἱ κτήσεις αὐτῆς, διατηροῦσαι ἀμείωτα τὰ ὑπουργήματα, δικαιώματα καὶ προνόμια ὧν ἀπῆλασον ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Γαλλίας καὶ τέλος ὅπως τὰ κτήματα, τὰ ἀνήκοντα εἰς τὰς ἀρχαίας Γαλλικὰς ἀποστολὰς ἢ Γαλλικὰ ἱδρύματα ἀναγνωρισθῶσι τοιαῦτα καὶ ὡς σεβαστά. Προσέτιθετο ἐν τῷ πρωτοκόλλῳ ὅτι πάντες οἱ ὑπῆκοσι τοῦ

νέου Κράτους ἐμελλον νὰ ὄσι δεκτοὶ εἰς πάσας τὰς δημοσίας ὑπηρεσίας, ὑπουργήματα καὶ τιμὰς, ἀπολαύοντες πλήρους ἰσότητος ὡς πρὸς τὰς θρησκευτικὰς καὶ πολιτικὰς αὐτῶν σχέσεις.

Εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ πρωτοκόλλου τούτου ἀπαντῶσα ἡ Ἑλληνικὴ Γερουσία ἐν τῇ ἀπὸ 10ης Ἀπριλίου 1830 ὑπομνήματι αὐτῆς ἐδήλου ὅτι ἀποδέχεται τ' ἀποφασισθέντα, συνυπέδειξε δὲ ὅτι «ἡ πρὸς τοὺς τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας Ἑλληνας παραχωρήσεις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, σύμφωνας κατὰ μέγα μέρος πρὸς τοὺς ὑπισταμένους νόμους τοῦ Κράτους, ἀρκεῖ νὰ πείσῃ ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἔσται ἡ ἐπικρατοῦσα». Τὸ ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1830 πρωτόκολλον ἐπεξηγοῦν τὰς ἀνωτέρω συμφωνίας μεταξὺ τῶν τριῶν προστατίδων Δυνάμεων ὑπὲρ τῶν ἐν Ἑλλάδι δυτικῶν ἀνέγραψε καὶ τὰ ἐξῆς «α) τὰ χρηρηγούμενα διὰ τοῦ πρωτοκόλλου τῆς 3 Φεβρουαρίου προνόμια οὐδεμίαν ἐπιβάλλουσιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν ὑποχρέωσιν νὰ στραφῇ κατὰ τῆς ἐπικρατοῦσης Ἐκκλησίας, β) αἱ ἐν αὐτῷ ἐκφρασθεῖσαι διαθέσεις καὶ ἡ πρόνοια τῶν τριῶν Αὐλῶν περὶ ἰσότητος τῶν ἀστικῶν καὶ πολιτικῶν Δικαιωμάτων ἀναφέρεται ἰδίως εἰς χριστιανικὰς θρησκείας».

Διὰ τῶν πρωτοκόλλων τούτων ἡ Γαλλία παρητήθη πάσης προστασίας ἐπὶ τῶν τριῶν Ἐπισκοπῶν (Τήνου, Σύρου καὶ Θήρας) καὶ μιᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς (Νάξου) τῆς λατινικῆς Ἐκκλησίας, ὅσαι κατὰ τὴν ἴδρυσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου εὐρέθησαν, τῶν Μονῶν, Σχολῶν καὶ λοιπῶν ἰδρυμάτων αὐτῆς, καταργηθεῖσαι ἅμα καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ τουρκικοῦ καθεστῶτος ἑτεροδικίας καὶ παντὸς συναφοῦς πρὸς αὐτὴν δικαιοῦματος τῶν λατίνων Ἐπισκόπων. Πέραν δὲ τῆς ἀνεξίθρησκείας καὶ τῆς προστασίας τῆς λατινικῆς λατρείας ὡς καὶ τῆς ἀναγνώρισεως τῶν κατὰ τὴν ἴδρυσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου ὑπαρχουσῶν Ἐπισκοπῶν καὶ λατινικῶν καθιδρυμάτων οὐδεμίαν ἀπέναντι οἰουδητίνος ἔχει ἡ Ἑλλάς διεθνή ὑποχρέωσιν. Ὡς δὲ παρατηρήθη ἤδη, δὲν ὑποχρεοῦται ἰδίᾳ ἡ Ἑλλάς ἐκ τῶν πρωτοκόλλων ν' ἀνεχθῆ τὴν ἀνευ ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως προσθήκην νέων Ἐπισκοπῶν πλὴν τῶν τεσσάρων ἐν ἔτει 1830 ὑπαρχουσῶν δὲν δύναται ἡ Γαλλία ἢ ἄλλη τις δύναμις ἢ ὁ Πάπας ν' ἀξιώσῃ ἐκ τῶν πρωτοκόλλων τοῦ 1830 ὅπως ἀσκήσῃ οἰανδήποτε δικαιοδοσίαν λατίνοι Ἐπίσκοποι ἐν Ἑλλάδι, χωρὶς ν' ἀναγνωρισθῶσιν ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ὡς καὶ ἄλλοτε ἀνεγνωρίζοντο ἐκάστοτε προηγουμένως ὑπὸ τῆς Τουρκίας. Διότι ἐπὶ τουρκοκρατίας πρὸς ἀναγνώρισιν τῶν προστατευομένων ὑπὸ τῆς Γαλλίας λατίνων Ἐπισκόπων ἐξεδίδοντο βεράτια.

Κατὰ τὴν ἔνωσιν τῆς Ἑπτανήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρχεν εἰς λατίνος Ἀρχιεπίσκοπος, ἐδρεύων ἐν Κερκύρα καὶ μισθοδοτούμενος μὲν ὑπὸ τῆς Ἰονίου Πολιτείας, μὴ δικαιούμενος δὲ νὰ δημοσιεύῃ ἐντολὰς τοῦ Πάπα, ἀνευ προηγουμένης αὐτῆς ἀδείας. Ἀπη-

γορεύετο δὲ εἰς αὐτὸν νὰ φέρῃ καὶ τὸν τίτλον Ἀρχιεπισκόπου Κερκύρας, ἔνεκα τῶν προηγηθεισῶν ἐντόνων ἐνεργειῶν τοῦ ὀρθοδόξου Ἀρχιεπισκόπου τῆς νήσου Ἀθανασίου Πολίτου (1848—1870). Ὡσαύτως ἠδύνατο νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἐν Ζακύνθῳ λατίνος Ἐπίσκοπος, ἀνευ ἑμὸς ἐπιδαρύνσεως τοῦ ταμείου τῆς Ἰονίου Πολιτείας. Ἐν δὲ τῇ περὶ παραχωρήσεως τῶν Ἰονίων νήσων συμβάσει τῆς 29 Μαρτίου 1864 παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ὑποδείχθη ὅτι ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἐπισήμως ἀνεγνωρισμένη ἢ ἀνεξίθρησκεία, ἀξιώσει τῆς Γαλλίας ἐπανεληφθῆσαν αἱ διατάξεις τοῦ πρωτοκόλλου τοῦ 1830, καὶ ὡς ἡ Ἑλλάς ὑπεχρέωθη νὰ διατηρήσῃ τὸ ἐν Ἑπτανήσῳ καθεστῶς τῆς λατινικῆς Ἐκκλησίας.

Ὅτι δὲ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις κατ' ἀρχὰς μὲν εἶχεν ἀναγνωρίσει τὰς λατινικὰς Ἐπισκοπὰς Νάξου, Σύρου, Τήνου καὶ Θήρας, μετὰ δὲ τὴν προσάρτησιν τῆς Ἑπτανήσου καὶ τὰς Ἐπισκοπὰς Κερκύρας καὶ Ζακύνθου, συμφώνως πρὸς τὰς ἀνωτέρω διεθνεῖς ὑποχρεώσεις. Πάντως ἑμὸς πέραν τῶν ἀνωτέρω Ἐπισκοπῶν δὲν εἶχε τὴν ὑποχρέωσιν ν' ἀναγνώρισῃ ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία, ἀνευ προηγουμένης τοῦ ἄχιστον συνεννοήσεως μετ' αὐτῆς τοῦ Βατικανοῦ. Ἐν τούτοις τοῦτο διὰ συστηματικῶν ἐνεργειῶν κατώρθωσε παρὰ τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἐγκρισιν αὐτῆς νὰ δημιουργησῇ νέας ἱεραρχικὰς θέσεις καὶ νέα δικαιώματα ἐν Ἑλλάδι.

Ὡς ἐκτίθεται ἐν τῇ ἀνωτέρω Πράξει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου τοῦ 1875, κατ' ἀρχὰς τὸ Βατικανὸν διώριζεν ἕνα τῶν λατίνων Ἐπισκόπων ὡς Δελεγάτον ἐν Ἑλλάδι. Ἡ Κυβέρνησις δὲ ἀνεγνώριζεν αὐτὸν ὡς τοιοῦτον, ἀλλ' ὡς δικαιούμενον ἀπλῶς νὰ ἐπισκοπεύῃ καὶ ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχει λατίνος Ἐπίσκοπος. Ἀλλ' οἱ Delegāti τοῦ Πάπα Ρώμης ἤδρευον ἐν Ἀθήναις, τῇ ἀνοχῇ τῆς Κυβερνήσεως, παρὰ δὲ τὴν ἄρνησιν αὐτῆς ἐξηκολούθουσαν νὰ θεωρῶνται Delegāti. Τὸ Βατικανὸν ἐκμεταλλεῦμενον τὴν ἀνοχὴν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως προβαίνει ἔτι περαιτέρω. Τὸν Ἐπίσκοπον Τήνου καὶ Δελεγάτον Ἰωάννην Μαραγκὸν διορίζει «Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν» καὶ ἀναγγέλλει ἀπλῶς τὸ γεγονός εἰς τὸ Βασίλειον τῶν Ἑλλήνων. Δυνάμει τῆς ἀνωτέρω Πράξεως ἡ Κυβέρνησις δὲν ἀνεγνώρισεν αὐτόν. Τὸν ἀφῆκεν ἑμὸς ἐδρεύοντα ἐν Ἀθήναις. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μαραγκοῦ ἐγκαθιδρύεται ἐν Ἀθήναις, ὡς «Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν», ὁ Ἐπίσκοπος Νάξου Ζαφίνος. Ἔως οὗ ὁ Πάπας Λέων ιγ' ὑπολογίζων ἐπὶ τῆς ἀνοχῆς τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως διώρισε τῷ 1895 ἀπ' εὐθείας καὶ ἀνευ οἰκιστήποτε εἰδοποιήσεως καὶ συγκαταθέσεως αὐτῆς τὸν Δεσφάγγελον «Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν»! Ἀκόμη ἐν δῆμα ἐχειρίσθη διὰ νὰ διορισθῇ τῷ 1911 ὁ Γάλλος Ἀσομπσιονιστὴς Louis Petit «Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Ἀποστολικὸς Δελεγάτος». Ἡ Κυβέρνησις τὸν ἠγνόησε μὲν ἐπισήμως, ἀλλ' ἀφῆκεν αὐτὸν ἐδρεύοντα

ἐν Ἀθήναις. Καὶ ἐπειδὴ μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦτου ἠκούσθησαν φωναί τινες κατὰ τῆς ἀποστολῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα ξένου λατίνου Ἐπισκόπου, τὸ Βατικανὸν διώρισε τῷ 1927 τὸν Ἕλληνα τὴν καταγωγὴν Σεβ. Ἰωάννην Φιλιπούσην «Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν» *σὺν δὲ ὄμως καὶ Δελεγάτον.*

Ἐν τῷ μεταξύ ἐγκαθιδρύθη ἐν Ἀθήναις καὶ δευτέρος «Καθολικός» Ἐπίσκοπος ὁ τῶν Οὐνιτῶν Σεβ. Γεώργιος Χαλαβρατζῆς, ἔλειπεν ὄμως ὁ Delegatus. Ὅποτε αἰτῆσις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐνεφανίσθη ὁ Σεβ. Κάρολος Μαργκότσι ὡς Ἀποστολικὸς Δελεγάτος ἐν Ἑλλάδι. Ὁ κ. Ἰπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ἔσχε τὴν ἐτοιμότητα ἀνευ διπλωματικῶν περιστροφῶν νὰ υποδείξῃ εἰς αὐτὸν ὅτι δὲν ἔχει θέσιν ἐν Ἀθήναις. Ἐὰν τὸ αὐτὸ ἔπραττεν ὁ Ἰπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τοῦ 1875 πρὸς τὸν Μαργκόχν καὶ τοὺς πρὸ αὐτοῦ Δελεγάτους, δὲν θὰ ἐδημιούργει τὸ Βατικανὸν «προηγούμενον», εἰς ἄρα τῆς ἀξιοπρεπειᾶς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους. Εἶναι δὲ θλιβερὸν ὅτι οἱ λατίνοι Ἱεράρχαι δι' ἀνακοινωθέντος ἠθέλησαν νὰ διαψεύσωσι τὴν ἐπίσημον ἀποστολὴν καὶ τὴν ἰδιότητα τοῦ Σεβ. Μαργκότσι, ὅτι τάχα δὲν ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς Δελεγάτος. Ὁ ἐπίσημος τίτλος του εἶναι, κατὰ τὰ ἐπίσημα φύλλα τῆς Ρώμης, «Ἀρχιεπίσκοπος τιτουλάριος Μεσημβρίας καὶ Ἀποστολικὸς Δελεγάτος (Delegatus Apostolicus) ἐν Ἑλλάδι». Ἐὰν ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις δὲν τηρήσῃ τὴν χαραχθεῖσαν ὀρθὴν στάσιν ἐναντι τῆς νέας ταύτης πράξεως τοῦ Βατικανοῦ, θὰ ἔχωμεν ἐν Ἀθήναις παρὰ τὰς διεθνεῖς συμβάσεις καὶ τοὺς νόμους τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, δύο «Καθολικούς» Ἐπισκόπους καὶ ἓνα Δελεγάτον, τὸ ὄλον «τρεῖς» «Καθολικούς» Ἐπισκόπους!

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος ὥρισεν ὡς μέλη τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Διοικήσεως Ἐκκλησιᾶς Περιουσίας ἀπὸ τῶν Σεβ. Χίου καὶ Ἄρτης, τοὺς μὲν Σεβ. Κασσανδρείας καὶ Κυθήρων ὡς τακτικὰ μέλη, τοὺς δὲ Σεβ. Λαγκαδᾶ καὶ Ἀργολίδος ὡς ἀναπληρωματικὰ μέλη, διὰ τὴν διανουμένην συνοδικὴν περίοδον.

Ἐνεργεῖαι τοῦ Σ. Μητροπολίτου Κασσανδρείας, ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας ἀνηγέρθη νέον εὐάριον, εὐήλιον καὶ καθ' ὅλους τοὺς τύπους τῆς ὑγιεινῆς κτίριον Ἱερατικῆς Σχολῆς, μήκους μέτρων 42,50 καὶ πλάτους 15,60, ἀξίας πλέον τοῦ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἑκατομμυρίου, οἰκοδομηθὲν δὲ δαπάναις τῆς Μονῆς. Ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος ἐξέφρασε τῇ Α. Σεβασμιοτήτι τὴν εὐαρέσκεϊαν αὐτῆς καὶ ἐπεδαψίλευσε τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας αὐτῆς ἐπὶ τῷ ἔργῳ.

Ἐπὶ τοῦ ταμίου τοῦ τέως Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου κ. Σταύρου Παιαγιωτοπούλου ὑπεβλήθη τῇ Ἱ. Συνόδῳ ἀναλυτικὸς πίναξ ἐισπραξέων ἀπὸ διαφόρων

Μητροπόλεων ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν Κορίνθου δρχ. 150,443.30 καὶ ὑπὲρ τῶν πλημμυροπαθῶν δρχ. 9.000 ἦτοι τὸ ὄλον δρχ. 159.443,30.

Ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Δ. Ἱ. Συνόδου ὅπως ἀπολυθῇ ἐγκύκλιος πρὸς Σ. Ἱεράρχας ἵνα διατάξωσι τὴν ἀναγραφὴν ἀναλόγου πιστώσεως εἰς τοὺς προϋπολογισμοὺς τῶν Ἱ. Μονῶν ὑπὲρ τῶν ἐπισκευῶν τοῦ συνοδικοῦ μεγάρου καὶ ἐξόφλησιν τῶν ὀφειλομένων διὰ τὰς δαπάναις ταύτας.

Τὸ Ἰπουργεῖον Παιδείας, εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2966 π. ἔτ. συνοδικοῦ ἐγγράφου, γνωρίζει ὅτι αἱ διαταγαὶ αὐτοῦ περὶ μεταφορᾶς ἀρχαίων κειμηλίων ναῶν εἰς τὸ Βυζαντινὸν Μουσεῖον ἐδόθησαν πρὸς πληρεστέραν ἐξυπηρέτησιν τοῦ σκοποῦ τοῦ συνελθόντος Διεθνoῦς Βυζαντινολογικοῦ Συνεδρίου καὶ ὅτι δὲν πρόκειται αἱ ἐνέργειαι αὗται νὰ συνεχισθῶσι.

Εἰς σχετικὴν ἐρώτησιν τοῦ Σ. Μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος ἔδωκε τὴν ἀπάντησιν ὅτι οἱ ἐκ τῶν ἀπολυθέντων συνωδᾶ τῷ νόμῳ καθιγητῶν τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως βουλόμενοι νὰ χειροτονηθῶσι, χειροτονοῦμενοι, οὐ μόνον δὲν στεροῦνται τῆς πολιτικῆς αὐτῶν συντάξεως, ἀλλὰ καὶ προαιρετικῶς μετέχουσι τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως τοῦ Κλήρου συνωδᾶ τῷ νόμῳ 4606.

Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Τατάρνης τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ναυπακτίας ἀποτελέσθη ἐκ τῶν ἐξῆς: Ἀρχιμ. Στέφανος Παπαδημητρίου Ἠγουμένος, Ἀρχιμ. Βησσαρίων Ζαρκαδούλας καὶ Γεράσιμος Τουλίκας σύμβουλοι.

Τῷ Σ. Μητροπολίτῃ Φθιώτιδος ἐχορηγήθη μηναία ἀπουσίας ἀδεια δι' Ἀθήνας.

Τῆς ἐν Ἀθήναις Ἐξαρχίας τοῦ Παναγίου Τάφου διοργανωσάσης ἐκδρομὴν ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Τόπους ἐπὶ τοῖς ἑορταῖς τῶν Ἁγίων Παθῶν καὶ τοῦ Πάσχα, ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου νὰ σταλῇ ἐγκύκλιος αὐτῆς πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς, ἵνα προτρέψωσι τὸν εὐσεβῆ λαὸν εἰς συμμετοχὴν τῆς ἐκδρομῆς ἐξ ἧς πολλαὶ αἱ ὠφέλειαι καὶ εἰς τοὺς ἐκδρομῆς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἱερὰ προσκυνήματα καὶ εἰς τοὺς ἐν αὐτοῖς παραμένοντας καὶ μετὰ πολλοῦ ζήλου καὶ καρτερίας φυλάσσοντας αὐτὰ πατέρας.

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης δι' ἐγγράφου αὐτοῦ ἐκφράζει τὰς εὐχαριστίας τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας διὰ τὴν συμμετοχὴν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Κωνσταντίνου τοῦ ΣΤ', καὶ τὰς εἰς τὸν οσηπτόν νεκρὸν ἀπονεμηθείσας τιμὰς.

Τὴν Α. Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον συνεχάρησαν διὰ γραμμάτων ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει οἱ Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἱεροσολύμων καὶ Σερβίας, καὶ οἱ Ἀρχιεπίσκοποι Σινᾶ, Κύπρου καὶ Πολωνίας.

Ὁ Σ. Μητροπολίτης Βεροῖας ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ ὅτι ἡ Ἱ. Μοιῇ Ἁγίου Ἀθανασίου Σερηνίσεως, παραληφθεῖσα ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων τῆς Γεν. Διοικήσεως παρὰ τῶν καταλαβόντων αὐτὴν Εὐαγγελιστῶν, παρεδόθη τῷ Ἠγουμένῳ Διονυσίῳ.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης διὰ γράμματος αὐτοῦ ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ ὅτι ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἐξέδοτο ἀπόφασιν περὶ

αναγνωρίσεως του ἐγκύριου τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἱεροσύνης ἐν ἴσῳ βαθμῷ καὶ τρόπῳ πρὸς τὸν τῆς Ἱεροσύνης τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἀρμενικῆς, ἐξέφρασε δὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι καὶ αἱ λοιπὰ ἀδελφαὶ ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι θέλουσι πράξῃ τὸ αὐτό. Ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι γενικῆς ἐκκλησ. φύσεως ἀπεφάσισε νὰ παραπέμπῃ αὐτὸ εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας.

— Ἡ οὐσκεψίς μεταξύ τῆς ἐκ τῶν Σ. Συνοδικῶν Καστορίας καὶ Κασσανδρείας Ἐπιτροπῆς τῆς Ἱ. Συνόδου ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ κ. Παπαδάτου, ὡς καὶ τοῦ Σ. Μητροπολίτου Τραπεζοῦντος ἀφ' ἑτέρου ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐνοικοδομήσεως ἢ ἐπισκευῆς ναῶν τῶν προσφυγικῶν συνοικισμῶν, περὶ ὧν ἐγράψαμεν εἰς προηγούμενον φύλλον, κατέληξε εἰς τὸ συμπέρασμα ὅπως 1) ἀπὸ μὲν τοῦ Ταμείου Ἀνταλαξίμων χορηγῆται τὸ ἐν τρίτον τῶν δι' ἀνάγκῃ ἢ ἐπισκευῆν τῶν ὡς ἄνω ναῶν ἀπαιτουμένων δαπανῶν, τὰ δὲ ὑπολοιπα τῶν δαπανῶν καταβάλλονται ὑπὸ τῶν χριστιανῶν τῶν οἰκείων Κοινοτήτων, καὶ 2) ληφθῆ πρόνοια ἵνα χορηγηθῆ καὶ γεωργικὸς κλῆρος εἰς τοὺς ναοὺς τοὺς στερουμένους περιουσίας πρὸς συντήρησίν τῶν. Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ ταύτῃ ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος ἀπεφάσισεν ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ σταλῇ πρὸς τὸ πολιτικὸν Γραφεῖον ἐγγράφον σχετικὸν πρὸς τὴν παροχὴν τοῦ γεωργικοῦ κλήρου, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ σταλῆ ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς ὅπως παράσχωσι σχετικὰς πληροφορίας ἐπὶ τοῦ ποιοῦ συνοικισμοῦ ἔχουσιν ἀνάγκη ναῶν ἢ ἐπισκευῆς καὶ διαρρυθμίσεως αὐτῶν.

— Ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ ἐξ Ὀρθοδόξων καὶ Ἀγγλικανῶν Ἐπιτροπῇ, τῇ συνελευσομένη ἐν Ἀγγλίᾳ, πρὸς σύσκεψιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, ὡρίσθη ὑπὸ τῆς Δ. Ἱ. Συνόδου ὁ Σ. Μητροπολίτης Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Πολύκαρπος.

— Ὁ Σ. Μητροπολίτης Κασσανδρείας, εἰς ὃν εἶχον παραπεμφθῆ ὑπὸ τῆς Δ. Ἱ. Συνόδου πρὸς μελέτην καὶ γνωμάτευσιν διαφόρων συγγραφέων διδακτικὰ βιβλία ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς ἐκπαιδευτηρίοις τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως διδασκομένων θρησκευτικῶν μαθημάτων, φέροντα τὸν τίτλον «Ἐκλογαὶ ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης» καὶ «Ἐκλογαὶ ἐκ τῆς Καινῆς Διαθήκης», περατώσας τὴν ἐπ' αὐτῶν μελέτην ἐγνωματευσεν ὅτι ταῦτα δὲν ἀφίστανται τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἐποιήσατο ὅμως τὴν παρατήρησιν ὅτι πᾶσαι αἱ ἐκλογαὶ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης συνοδεύονται καὶ ὑπὸ παραλλήλου καθέτου στηλῆς μεταφράσεως ἢ παραφράσεως τοῦ κειμένου, διακρινομένης ὡς τὰ πολλὰ ἐπὶ οὐχὶ ἐπιτυχεῖ ἑρμηνεία καὶ χρησιμοποίησι ἀκαταλλήλων δι' ἱερὸν κείμενον λέξεων, καὶ παρὰ τὸ ἴον ἄρθρον τοῦ Συντάγματος, καθ' ὃ ἀπαγορεύται ἢ εἰς ἄλλο γλωσσικὸν ἰδιώμα ἀποδοσις τῶν ἑλληνικῶν ἱερῶν κειμένων τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης. Ἐς τὸν 4900 ἐν ὅλῳ λέξεων τῶν κειμένων τῶν Ἱ. Γραφῶν αἱ μὲν 2280 εἶναι κοιναὶ ἐν τε τῇ γλώσσῃ τῶν Ἱ. Γραφῶν καὶ τῇ λαλουμένῃ, αἱ δὲ 2220 κατανοοῦνται εὐκόλως ὑπὸ τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ ὡς οὐσι εἰς χρῆσιν ἐν ταῖς ἐκκλησ. ἀκολουθίαις, καὶ μόνου 400 λέξεις ἔχουσιν ἀνάγκη ἐρμηνείας, δὲ ὃν πρὸ παντὸς

λόγον ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἀπηγόρευεν ἀνάκαθεν πᾶσαν τῶν Γραφῶν εἰς ἄλλο γλωσσικὸν ἰδιώμα μεταφράσει, ἐπιτρέψατα μόνον τὴν διὰ γλωσσικῶν καὶ ἑρμηνευτικῶν σχολίων διασαφήσιν τῶν κειμένων τῶν Ἱερῶν Γραφῶν, πᾶνμα ὅπερ καὶ λόγοι ἐθνικῆς φιλοτιμίας ἐπιβάλλουσιν, ἀφ' ἑῦ τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν ἔθνος ἔσχε τὴν ἰδιαίτεραν θείαν εὐλογίαν, ἵνα εἰς τὴν γλώσσῃ αὐτοῦ ἔχῃ γενικῆς μὲν πάντα τὰ κείμενα τῆς Καινῆς Διαθήκης, εἰδικῶς δὲ ἀκατὰ τοιαυτὰ ἐκ τῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὡς καὶ τὴν ἐπίσημον ἀρχαιοτάτην μετάφρασιν τῶν Ἑβδαμῆκοντα (Ο'). Αὕτη οὖ μόνον ὑπὸ τῆς καθολοῦ Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς ἐβραϊκῆς συναγωγῆς ἀπὸ τοῦ δευτέρου π.Χ. αἰῶνος ἀνεγνωρίσθη ὡς ἐπίσημον θρησκευτικὸν κείμενον, τοῦ ὁποίου καὶ μόνου χρῆσις ἐγένετο ἐν τῷ ναῷ καὶ ταῖς συναγωγαῖς. Προέτεινε δὲ ὁ Σ. Κασσανδρείας ἵνα ἡ Ἱ. Σύνοδος, ἀποδοκιμάζουσα γενικῶς τὴν μετάφρασιν τοῦ κειμένου τῶν Ἀγ. Γραφῶν, ἐγκρίνῃ τὰ ὑποβληθέντα βιβλία, ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς προαλείψεως τῆς μεταφράσεως τοῦ κειμένου, τῆς ἀντικαταστάσεως δὲ αὐτῆς διὰ γλωσσικῶν καὶ πραγματικῶν σχολίων, καθόσον ἢ δυσχέρεια τῆς κατανοήσεως τοῦ κειμένου προέρχεται οὐχὶ ἐκ τῶν λέξεων, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὕψους τῶν ἐνοιῶν. Ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος ἀπέδεχθη τὴν εἰσήγησιν τοῦ Σ. Κασσανδρείας ὡς λίαν ὀρθὴν καὶ ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦτο ἀπήντησε δεόντως τοῖς ἐνδιαφερομένοις συγγραφεῦσι.

— Κατόπιν ἐγγράφου πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον παρακλήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἀεροπορίας, διαβιβαθείσης διὰ τοῦ πολιτικοῦ Γραφείου, ἀπεφασίσθη ὅπως ἀπολυθῆ ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς τοῦ κράτους ἵνα τοῦ λοιποῦ ἐν ταῖς ἱεραῖς ἀκολουθίαις μνημονεύηται καὶ ὁ Στρατὸς τοῦ Ἀέρος («Ἦπερ τοῦ κατὰ γῆν, αέρα καὶ θάλασσαν φιλοχρίστου στρατοῦ»).

— Διὰ τοῦ Σ. Μητροπολίτου Καλαβρυτῶν οἱ μοναχοὶ τῆς Ἱ. Μονῆς Μεγ. Σπηλαίου ὑπέβαλον ἀναφορὰν μετὰ συνημμένον ὑπομνήματος, δι' ὃν παρακαλοῦσι νὰ ἐξαίρεθῆ τῆς ρενοτοποικήσεως ἢ περιουσίας τῆς μονῆς ταύτης, διὰ τοὺς ἐν αὐτῷ ἀναφερομένους λόγους καὶ τὴν ἱστορικὴν καὶ προσκυνηματικὴν σημασίαν τῆς μονῆς, ἢ δὲ Ἱ. Σύνοδος παρέπεμψε ταῦτα εἰς τὸ Κεντρ. Συμβούλιον τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. ἵνα ληφθῶσι εὐμενῶς ὑπ' ὄψιν.

— Συγχωνεύονται αἱ Μοναὶ 1) Ἀχιλλίου, 2) Ταξιαρχῶν καὶ 3) τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φλωρίνης, εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τῆς Παναγίως Κλαδορράχης τῆς αὐτῆς Ἱ. Μητροπόλεως.

— Ὑπὸ τοῦ Σ. Μητροπολίτου Ἀρτης, Τοποῦρη τοῦ Ἱ. Μητροπόλεως Δευκάδος καὶ Ἰθάκης, προὔταθῃ ἢ διατήρησις τῶν ἐξῆς Ἱ. Μονῶν: ἐν μὲν Δευκάδι τῆς Ἱ. Μονῆς Πεφανερωμένης, ἐν δὲ Ἰθάκῃ τῆς Ἱ. Μονῆς «Καθαρῶν», ἢ συγχωνεύσει δὲ τῶν ἐν Δευκάδι Μονῶν Ἁγίου Ἰωάννου, Ἀγ. Γεωργίου, Κοκκίνης Ἐκκλησίας καὶ Ἀσωμάτων εἰς τὴν διατηρουμένην Μονὴν τῆς Πεφανερωμένης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΠΟΛΕΩΣ

Ἐν τῷ ξένῳ θρησκευτικῷ τύπῳ ὅστις ἀνέφερε τὴν τελευταίαν τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Κωνσταντινου στ

μεταξύ τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν πατριαρχίαν αὐτοῦ λεπτομερειῶν ἐσημειώθη ὅτι ἐκ τῶν 543 προκατόχων του τυγχάνει ὁ δεύτερος ἐπὶ τόσον βραχὺ πατριαρχεύσας (21 ἡμέραν).

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Τῇ 30 παρελθόντος Νοεμβρίου ἐορτάζοντος τοῦ ἐν Ἄδιδ Ἀμπέμπα ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἀγ. Φρουμεντίου ἐτελέσθη πανηγυρική λειτουργία ἱεουργούντος τοῦ σεβ. μητροπολίτου Ἀξώμης κ. Νικολάου. Παρὰ τὸ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τελούμενον μνημόσυνον τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ἀβυσσιῆς Μενελλκ. ὁ αὐτοκράτωρ προσήλθεν εἰς τὸν ναὸν τῆς ὀρθοδόξου κοινότητος μετὰ μεγάλης ἐπισημότητος, συνοδευόμενος ὑπὸ τε τοῦ διαδόχου, ὀλοκλήρου τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, τῶν στρατηγῶν καὶ τῶν λοιπῶν μεγιστάνων. Εἰς τὴν πανήγυριν παρέστη καὶ ὁ Ἀμπούνα τῆς Ἀβυσσιωνικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τεσσάρων αἰθιόπων ἐπισκόπων. Μέρους τῆς θείας λειτουργίας ἐξεφωνήθη αἰθιοπιστί.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ ἀντικανονικοῦ γάμου τοῦ τελεσθέντος ἐπὶ κυπρίων ἐν Ἱεροσολύμοις ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπ. Πελλης Μεθοδίου, περὶ ἧς εἶχομεν γράφει ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ», ὁ Μακαρ. Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἀπαντῶν πρὸς τὸν Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπον Κύπρου ἐξέφρασε τὴν θλίψιν του καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ἐπετιμήθη ἐν τῇ πράξει ταύτῃ ὁ ρηθεὶς ἀρχιεπίσκοπος, ἀμα δὲ ὅτι ἐπὶ προλήψει παρομοίων παρανομιῶν ἐν τῷ μέλλοντι ἐλήφθησαν συνοδικῶς ἀποφάσεις ἀπαγορεύουσαι τὴν ἐν Παλαιστίνῃ εὐλογία γάμου προσώπων ἀνηκόντων εἰς ἄλλα ἐκκλησιαστικά κλίματα ἀν μὴ ταῦτα φέρωσι κανονικὰ πιστοποιητικά ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐκκλησιαστικῶν προέδρων κεκυρωμένα.

— Διὰ γράμματος αὐτοῦ πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κύπρου ἡ Α. Μ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀγγέλλων τὴν καὶ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας ἀναγνώριωσιν τοῦ κύρους τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν, ἐκφράζει τὴν ἐλπίδα ὅτι καὶ αἱ μὴπω προσχωρήσασαι εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν λοιπαὶ ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι θὰ ἀκολουθήσωσι τὴν ἀπόφασιν τῶν ἀναγνωρισασῶν τοῦτο.

— Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Γ. Σωτηρίου ἀποδεχθεὶς πρόσκλησιν τῆς Α. Μ. τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κύπρου, θὰ μεταβῇ εἰς τὴν μεγαλόνησον περὶ φθίνοντα τὸν προσεχῆ Μάϊον πρὸς μελέτην καὶ κατάταξιν τῶν βυζαντινῶν ἀρχαιοτήτων αὐτῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ὁ οἶκος «Arbeiterkult» («λατρεία τῆς ἐργασίας») ἐπ' ἐσχάτων ἐξαπέλυσεν εἰς τὴν ἀγορὰν νέαν σειρὰν φωνογραφικῶν δίσκων προωρισμένων ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς ἐργάτας. Οἱ δίσκοι οὗτοι εἶνε προπαγανδιστικοὶ ᾄσμάτων ἀντιχριστιανικῶν τῆς τσερσσίας ἐν Ρωσίᾳ ὀργανώσεως τῶν Ἀθέων, δι' αὐτῶν δὲ μυκτηρίζονται αἱ προσευχαί, τὰ ἱερά ἄσματα, ἡ καθ' ὅλου χριστιανικῆ λατρεία καὶ ὁ κλῆρος καὶ προτρέπεται τὸ προλεταριάτον νὰ καταλίπη τὴν Ἐκκλησίαν. Ἰδιαιτέρως ὑβριστικὸν εἶνε ᾄσμα κατὰ τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων. Φαίνεται ὅτι ὁ τοιοῦτος τρόπος τῆς

προπαγάνδας ἐμποιεῖ βαθεῖαν ἐντύπωσιν συντελούντος καὶ τοῦ ὑποβλητικωτάτου μέλους τῶν ἐν λόγῳ ᾄσμάτων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Τὸ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ Μαΐου τοῦ 1929 ὑποβληθέν εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον περὶ ἰδρύσεως ταμείου τοῦ κλήρου ἤδη ἐψηφίσθη ὑπὸ τε τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας.

— Ἡ μητρόπολις Σιμπίου, ἐφ' ὅσον ὑπήγετο ὑπὸ τὴν οὐγγρικὴν κυριαρχίαν, διετήρει ἰδίαις δαπάναις παιδαγωγικὸν σχολεῖον ἐν Σιμπίου μετὰ καθαρῶς ἐκκλησιαστικοῦ χαρακτήρος. Ἀφ' ἧς ὁμως περιήλθεν εἰς τὴν Ρουμανίαν μεθ' ὀλοκλήρου τῆς Τρανσυλβανίας, τὸ σχολεῖον τοῦτο, ὡς καὶ πάντα τὰ τῆς ἐν λόγῳ ἐπαρχίας, ὑπήχθησαν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ρουμανικοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας, τὸ ὅπολον καὶ διώριξε τὸ διδασκτικὸν προσωπικόν, καθώριξε τὸ πρόγραμμα κτλ., ἀφέθη ὁμως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸ δικαίωμα νὰ παρακολοιθῇ διὰ τῶν ὀργάνων τῆς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ προγράμματος καὶ τὴν καθ' ὅλου παρεχομένην εἰς τοὺς σπουδαστὰς αὐτοῦ ἀγωγήν, νὰ ἀνακοινῶ δὲ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τὰ κατὰ τὴν ἀντίληψιν αὐτῆς ληπτέα ἐκάστοτε μέτρα. Ὁ διευθυντὴς τοῦ σχολείου διορίζεται ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου, ἀλλὰ τῇ προτάσει τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ὁ μητροπολίτης Φιλιππουπόλεως Μάξιμος ἐώρτασεν ἐξηκονταετηρίδα ἀπὸ τῆς χειροτονίας αὐτοῦ. Ἐπὶ τῷ ἱωβιλαίῳ τούτῳ τὸ ὄργανον τῆς βουλγαρικῆς ἱερᾶς συνόδου «Ἐκκλησιαστικὸς Κήρυξ» ἀναγράφει διὰ μακρῶν τὰ τῆς δράσεώς του ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Βουλγαρίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑΣ

Τὸ σερβικὸν πατριαρχεῖον, τὸ ὅπολον ἐγκρίσει τῆς τσεχοσλοβακικῆς κυβερνήσεως διευθύνει τὰ τῆς ὀρθοδόξου ἐν Τσεχοσλοβακία ἐκκλησίας, ἀπέστειλεν ἐπ' ἐσχάτων πρὸς ὀργανώσιν αὐτῆς τὸν ἐπίσκοπον Βιτωλιῶν σεβ. Ἰωσήφ.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Καλβινικὸν φύλλον ἀναφέρει ὅτι ἡ μετσορρυθμὲνη οὐγγρικὴ ἐκκλησία ὑφίσταται ἀριθμητικῶς σπουδαίαν μείωσιν, διότι 50% τῶν τέκνων τῶν μετσορρυθμιστῶν ἀποβαίνουναι μέλη τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς βαπτιζόμενα ὑπὸ ὀρθοδόξων ἱερέων. Ἐκ τῶν 120,000 οὐγγρων τοῦ Βουκουρεστίου 15,000 μὲν λέγουσιν ἑαυτοὺς ἀνήκοντας εἰς τὴν μετσορρυθμ. Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ μόνον 4,000 εἶναι ἐγγεγραμμένοι εἰς τὰ μητρώα τῆς. Οὐδέποτε ἐν ταῖς καπέλλαις τῶν ἀριθμοῦνται περισσότεροι τῶν 400 πιστῶν, οἱ δὲ πᾶστας πολλαίς κατὰ τὰς μεταμεσημβρινὰς προσευχὰς κηρύττουσι μόλις πρὸ 2—3 πιστῶν! Ἐν ἐνορίῳ παρὰ τὴν πρωτεύουσαν περιλαμβανούση 100 μέλη, κατὰ τὴν τελευταίαν δωδεκαετίαν οὐδὲ ἓν παιδίον ἐνεγράφη εἰς τὴν κοινότητα. Ἡ κατάσταση αὕτη ἀποδίδεται ὑπὸ τῶν Προτεσταντῶν τὸ μὲν εἰς τὴν ἔνδειαν τῶν μετσορρ. ἐκκλησιῶν, τὸ δὲ εἰς προπαγάνδαν τῆς Ὀρθοδ. Ἐκκλησίας.

ΑΓΓΑΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐκ τοῦ ἐπισήμου ἐτησίου στατιστικοῦ τόμου τῆς

